

Η λάμψη

Συντάχθηκε απο τον/την Κώστας
Τετάρτη, 28 Νοεμβρίου 2007 22:45

«Ήρθαν!!!», αναφώνησε έντρομος και πέταξε την εφημερίδα στο τζάκι, σε μια προσπάθεια να τους αφανίσει, να τους καταστρέψει - τουλάχιστον γι' αυτόν τον ίδιο, έστω μόνο στη σκέψη του. Το ήξερε ότι ήταν μάταιο. Τίποτα δεν άλλαξε. Κοιτούσε την πρωινή εφημερίδα να τυλίγεται στις φλόγες και οι στάχτες της να προσπαθούν να πετάξουν μέσα απ' την καμινάδα. Για λίγα λεπτά έμεινε ακίνητος μπροστά στη φωτιά. Ένα κενό βλέμμα πρόδιδε τη λύπη του. Όχι, δεν φοβόταν, αυτό το ξέρω καλά. Φαντάζομαι ότι αναλογιζόταν τις στιγμές του τέλους...Κανείς δεν τον είχε πιστέψει...Και τώρα ήταν πολύ αργά...Κανείς πλέον δεν ήταν σε θέση να τους αντιμετωπίσει...

Θυμήθηκα τη μέρα που γνωριστήκαμε. Ένα βροχερό απόγευμα του περασμένου Νοέμβρη. Είχα πάει στο σπίτι του μαζί με τη γυναίκα μου. Ήταν παλιός της φίλος, ο οποίος έλειπε σχεδόν επτά χρόνια στο εξωτερικό και μόλις είχε γυρίσει. Έφυγε όταν σκοτώθηκαν οι γονείς του σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Κληρονόμησε μια τεράστια περιουσία και άρχισε να ταξιδεύει. Τον αντιπαθούσα πριν ακόμη τον δω. Πίστευα ότι ήταν σαν όλα τα φαντασμένα πλουσιόπαιδα που δεν έχουν δουλέψει ποτέ στη ζωή τους και θεωρούν ότι ο κόσμος τους ανήκει. Και τώρα που γύρισε ήθελε να ικανοποιήσει τη φιλαυτία του, διηγώντας στους γνωστούς του τις «θαυμαστές» εμπειρίες που αποκόμισε απ' τα ταξίδια του - πού υπάρχουν πιο ωραίες γυναίκες, ποια χώρα έχει νοστιμότερα φαγητά, πόσο κοστίζει μια βόλτα στη Disneyland και άλλα τέτοια. Μόλις τον αντίκρισα ένιωσα ένοχος γι' αυτές τις σκέψεις μου. Αν και μόλις 27 χρονών, το πρόσωπό του, οι κινήσεις του, ο τρόπος που μιλούσε, μου έδινε την εντύπωση ότι είχα απέναντι μου ένα σοφό γέροντα που θα μπορούσα να συζητώ ασταμάτητα μαζί του για οτιδήποτε. Κι αυτή η λάμψη στα μάτια του...

«Σπάνια συναντάς στις μέρες μας ανθρώπους με θέληση για ζωή. Οι περισσότεροι έχουν μεταλλαχθεί σε ενεργούμενα που δέχονται άκριτα ένα μηχανιστικό πρότυπο συμπεριφοράς και συντηρούν έτσι την άθλια καθημερινή πραγματικότητα, υπογράφοντας παράλληλα μ' αυτό τον τρόπο την καθημερινή θανατική τους καταδίκη. Είναι ήδη νεκροί και δεν το ξέρουν. Δεν ζουν τη ζωή τους, ζουν μια άλλη ζωή, μια ζωή που τους έχουν επιβάλλει και πείσει ότι είναι δική τους. Παρατήρησέ τους και θα καταλάβεις ότι όλοι μπορούν να ταξινομηθούν σε ομάδες με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά η καθεμιά και απολύτως προβλέψιμες ενέργειες. Ακόμη κι αυτοί που χαρακτηρίζονται ως «επαναστάτες» είναι μέρος του όλου μηχανισμού για την ενδυνάμωσή του, την απόδειξη της «αλήθειας» του και της καταλληλότητάς του. Στο παρελθόν οι επαναστάσεις είχαν ως κύριο στόχο τους την ατομική ελευθερία. Το γεγονός αυτό οδήγησε το μηχανισμό στην καθιέρωση των σύγχρονων «δημοκρατικών» κοινωνιών, όπου όλοι πια είναι πεπεισμένοι για την ελευθερία τους και ασκούνται στο κυνήγι των άχρηστων καταναλωτικών αγαθών που ικανοποιούν επίπλαστες ανάγκες. Στη σύγχρονη εποχή οι «επαναστάτες» έχουν εκφυλιστεί σε διαδηλωτές που καταστρέφουν ό,τι βρουν μπροστά τους - συνήθως τα αποτελέσματα του μόχθου φτωχών ανθρώπων - και εμπλέκονται σε ξυλοδαρμούς με την αστυνομία. Κι όλα αυτά για να πολεμήσουν το «σύστημα», το οποίο - αντίθετα με τις επιδιώξεις τους - το συντηρούν μ' αυτή τους τη συμπεριφορά. Κανείς δεν οραματίζεται μια επανάσταση στην εποχή μας. Μπορεί να υπάρχουν διαμαρτυρίες για τους πολέμους, για τα πυρηνικά όπλα, αλλά όλα αυτά με μια διάθεση ήπιων τόνων και μια, θα έλεγα, περισσότερο φιλολογική προσέγγιση, αν με καταλαβαίνεις.»

Η λάμψη

Συντάχθηκε απο τον/την Κώστας
Τετάρτη, 28 Νοεμβρίου 2007 22:45

Τα λόγια του αυτά με είχαν συνεπάρει. Είχε περάσει μόλις μια βδομάδα από την πρώτη μας συνάντηση και με είχε καλέσει στο σπίτι του για να μιλήσουμε για κάτι που το χαρακτήρισε «άκρως εμπιστευτικό». Γι' αυτό και είχα πάει μόνος. Όμως, αν και συμφωνούσα με τα λεγόμενά του, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί τα θεωρούσε «εμπιστευτικά». Δεν υπήρχε τίποτα το μυστικό σ' αυτά. Τον διέκοψα: «Μα γιατί μου τα λες αυτά; Τα γνωρίζω ήδη. Και δεν μου φαίνονται...» Δεν πρόλαβα να τελειώσω τη φράση μου. Πετάχτηκε οργισμένος απ' την καρέκλα του. «Ωστε έτσι, ε; Νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα!» αναφώνησε με φανερά επιθετικό ύφος. Πλησίασε και κάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια μου. «Με συγχωρείς. Θέλησα να σου μιλήσω γιατί καταλαβαίνω ότι δεν είσαι σαν τους άλλους. Έχεις μια λάμψη στα μάτια σου... Έχεις μείνει άνθρωπος. Και σε χρειάζομαι. Άκου με προσεχτικά. Δεν υπάρχουν πλέον πυρήνες αντίστασης, ή κι αν υπάρχουν είναι τόσο λίγοι και διασκορπισμένοι, χωρίς δυνατότητα επαφής και συντονισμένων ενεργειών. Έχει φτάσει η ώρα να έρθουν Αυτοί... Κι έχουμε χρέος να ξυπνήσουμε την ανθρωπότητα απ' το λήθαργο. Πρέπει να αντιδράσουμε τώρα.»

Σταμάτησε για λίγο, σαν να προσπαθούσε να βρει τα κατάλληλα λόγια, κάθισε πάλι στην καρέκλα του και συνέχισε «Το ξέρω ότι είναι δύσκολο να πιστέψεις αυτά που θα σου πω. Κι ακόμη δυσκολότερο είναι να τα πιστέψουν οι άλλοι. Αυτοί που έχουν χάσει τη λάμψη απ' τα μάτια τους. Αλλά πρέπει. Γιατί όλα είναι αληθινά. Κάθε στιγμή που περνά εύχομαι να κάνω λάθος. Μακάρι όλα αυτά να ήταν ένα παιχνίδι εις βάρος μου, αλλά, αλίμονο, δεν είναι. Τα χρόνια που έλειπα, γύρισα σχεδόν όλο τον κόσμο. Ήμουν σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση μετά το θάνατο των γονιών μου και ήθελα να φύγω από δω, να κάνω καινούρια πράγματα, οτιδήποτε θα με έκανε να ξεχνιέμαι και θα απορροφούσε τις σκέψεις μου έτσι ώστε να μη θυμάμαι. Ζητούσα τη λήθη και ανακάλυψα την αλήθεια! Κάποια στιγμή που επισκέφτηκα τις πυραμίδες στην Αίγυπτο, μου γεννήθηκε η επιθυμία να μελετήσω τους αρχαίους πολιτισμούς. Πήγα σε πολλούς τόπους, είδα μνημεία, έμπαινα σε όποιο μουσείο έβρισκα και άρχισα να διαβάζω βιβλία για ό,τι είχε σχέση με τους αρχαίους λαούς της γης. Τον τρόπο ζωής τους, τη θρησκεία τους, τα πολιτιστικά και τεχνολογικά τους επιτεύγματα, τις παραδόσεις τους. Αρχισα να ανακαλύπτω μύθους από λαούς οι οποίοι δεν είχαν ποτέ καμία επαφή, κι όμως έμοιαζαν καταπληκτικά. Τελικά έφτασα στο συμπέρασμα ότι η ιστορία του κόσμου δεν είναι όπως την ξέρουμε, όπως μας τη μαθαίνουν στο σχολείο. Κι όλοι αυτοί οι μύθοι μπορούσαν να μου αποκαλύψουν κάποιο μέρος της, αν τους κατανοούσα. Πήγα σε πολλές βιβλιοθήκες. Κατάφερα να αποκτήσω πρόσβαση σε απαγορευμένα βιβλία που δεν υπάρχουν ούτε στη φαντασία των πιο ευφάνταστων συγγραφέων και φυσικά κανείς δε γνωρίζει την ύπαρξή τους. Οι αποκαλύψεις ήταν συγκλονιστικές και μου κέντριζαν το ενδιαφέρον να συνεχίσω. Κι αυτό έκανα. Ξόδεψα σχεδόν όλη μου την περιουσία για να μάθω. Τι; Ούτε κι εγώ ήξερα. Αλλά τώρα ξέρω. Και πρέπει να με βοηθήσεις να το μάθουν κι άλλοι. Όσο το δυνατό περισσότεροι. Έχω μιλήσει και σε άλλους πριν από σένα. Κανείς δε με πίστεψε. Είσαι η τελευταία μου ελπίδα. Είσαι πετυχημένος δημοσιογράφος, αξιόπιστος και γράφεις στη μεγαλύτερη σε κυκλοφορία εφημερίδα της χώρας. Το ξέρω ότι αν γράψεις αυτά που θα σου πω απειλείται άμεσα η θέση σου, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν έχει σημασία. Αν δε με βοηθήσεις, σε λίγο καιρό δε θα υπάρχει τίποτα για να γράψεις - για την ακρίβεια δε θα υπάρχει τίποτα για τίποτα, ούτε εσύ ούτε κανείς, μόνο Αυτοί.»

Τα λόγια του μου φάνηκαν πολύ περίεργα, αλλά και ενδιαφέροντα συγχρόνως. Σαν να προμήνυαν κάτι πολύ κακό. Κι όμως αδυνατούσα να καταλάβω. Αρχισα να σκέφτομαι ότι το

Η λάμψη

Συντάχθηκε απο τον/την Κώστας
Τετάρτη, 28 Νοεμβρίου 2007 22:45

μμαλό του δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Μάλλον ο θάνατος των γονιών του είχε διαταράξει σε τέτοιο σημείο την ψυχική του ισορροπία, ώστε να δημιουργεί φανταστικές ιστορίες τις οποίες όμως πίστευε πραγματικά. Ήθελα να τον βοηθήσω να θεραπευτεί, γι' αυτό και συνέχισα να τον ακούω δείχνοντας ενδιαφέρον για όσα έλεγε, προσπαθώντας να κατανοήσω το περιεχόμενο της «τρέλας» του και να σκεφτώ πιθανούς τρόπους αντιμετώπισης της κατάστασής του. Ήξερα ότι ήταν πανέξυπνος και μπορούσε να καταλάβει αν τον πίστευα ή όχι. Γι' αυτό ήμουν πολύ προσεχτικός στις αντιδράσεις μου.

«Ποιοι είναι...Αυτοί;» τον ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

«Το ανθρώπινο είδος υπάρχει στον πλανήτη περίπου 300.000 χρόνια. Εμείς γνωρίζουμε μόνο τους πιο πρόσφατους πολιτισμούς της ιστορίας της ανθρωπότητας. Οι προηγούμενοι καταστράφηκαν. Όχι όμως από κάποιο ανθρώπινο λάθος ή από επέμβαση της φύσης. Έγιναν πολλοί πόλεμοι. Πόλεμοι που κατά κάποιο τρόπο συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Δεν είναι πόλεμοι με τα γνωστά είδη όπλων. Για να καταλάβεις περίπου για τι σου μιλώ, θα έλεγα ότι είναι πόλεμοι σε πνευματικό επίπεδο. Την ιστορία των εξαφανισθέντων πολιτισμών τη διηγούνται πολλοί αρχαίοι μύθοι και θρησκείες. Μα όχι αυτοί που γνωρίζουν όλοι. Υπάρχουν χιλιάδες βιβλία καλά φυλαγμένα από την κοινή θέα και πρόσβαση, σε διάφορα μέρη του κόσμου. Είχα την ευκαιρία να τα διαβάσω. Το πώς είναι μια άλλη ιστορία, μην ξεχνάς όμως ότι είχα πολλά χρήματα στη διάθεσή μου. Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι οι πόλεμοι αυτοί έγιναν μεταξύ των ανθρώπων και Αυτών. Τους ονομάζω έτσι γιατί έτσι ονομάζονται στα κείμενα. Η φύση τους δεν ξεκαθαρίζεται. Προφανώς δεν έχουν υλική υπόσταση, γι' αυτό και αναζητούν ανθρώπινα σώματα για να τα χρησιμοποιήσουν ως ξενιστές. Στόχος τους είναι να καταλάβουν τον πλανήτη και να εξολοθρεύσουν το ανθρώπινο είδος. Το γιατί μου είναι άγνωστο, αλλά γιατί οι γάτες θέλουν να τρώνε τους ποντικούς; Οι άγνωστοι σε μας αρχαίοι πολιτισμοί, έθεσαν τέλος οι ίδιοι στην ύπαρξή τους, όταν συνειδητοποίησαν ότι Αυτοί άρχισαν να κερδίζουν έδαφος. Καταστράφηκαν πολλές ανθρώπινες ζωές, αλλά και πολλοί απ' Αυτούς. Για να καταληφθεί όμως ένα ανθρώπινο σώμα από μια τέτοια οντότητα, πρέπει η ψυχή να πεθάνει. Μετά από πολλές προσπάθειες και επιμελημένες τεχνικές κατάφεραν να οδηγήσουν το ανθρώπινο είδος στη σημερινή του κατάσταση. Ελεγχόμενο και ψυχικά νεκρό. Οι εξουσιαστές μας είναι στην πραγματικότητα Αυτοί. Και τώρα ετοιμάζουν τη Μεγάλη Εισβολή. Όταν δε θα υπάρχει κανείς να τους αναγνωρίσει, να τους εμποδίσει. Κανείς δε θα μπορέσει να αντισταθεί. Εκτός κι αν πολλοί ξυπνήσουν απ' τον πνευματικό τους λήθαργο. Μόνο έτσι θα περιοριστεί η δύναμή τους. Αυτοί τρέφονται με την ενέργειά μας. Αν χρησιμοποιούμε την ενέργειά μας για μας, δεν μπορούν να τραφούν και σταδιακά πεθαίνουν. Γι' αυτό σε χρειάζομαι. Για να πεις όλα αυτά στους ανθρώπους. Δεν περιμένω να πειστούν πολλοί, αλλά έστω και λίγοι στην αρχή θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε ένα πυρήνα αντίστασης. Σιγά σιγά ο πυρήνας θα μεγαλώνει και ελπίζω να είμαστε εμείς στο τέλος οι νικητές.»

Δεν είχα ακούσει ποτέ μου πιο τρελή ιστορία. Αυτός ο άνθρωπος είχε χάσει εντελώς τα λογικά του. «Αν υποθέσουμε ότι όλα όσα λες είναι αλήθεια, πώς θα τα αποδείξουμε έτσι ώστε να πείσουμε κι άλλους;»

Χαμήλωσε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει τρόπος», είπε.

Η λάμψη

Συντάχθηκε απο τον/την Κώστας
Τετάρτη, 28 Νοεμβρίου 2007 22:45

Τον έβλεπα να κοιτάζει ακόμη τη φωτιά. Ήθελα να τον ρωτήσω τι ήταν αυτό που διάβασε και τρόμαξε. Βαθιά μέσα μου υπήρχε ακόμη ελπίδα. Ίσως να έκανε λάθος. Ίσως να είχαμε ακόμη χρόνο. Τελικά, παρέμεινα σιωπηλός. Ήξερα ότι αποκλείεται να έκανε λάθος. Προσπαθούσα να κοροϊδέψω τον εαυτό μου. Δεν είχε καμία σημασία τι ήταν αυτό που τον τρόμαξε. Αυτός ήξερε καλά. Και το ήξερα κι εγώ ότι το τέλος δεν αργούσε να έρθει. Δε μ' ένοιαζε τίποτα πλέον. Ήξερα ότι έρχονται. Τους είχα δει. Μπορούσα να τους αναγνωρίσω. Το μόνιμα κενό βλέμμα και το υποκριτικό χαμόγελο. Περίμενα το τέλος. Το άρθρο μου δε δημοσιεύτηκε ποτέ, από κανένα. Πήγα παντού, όλες οι πόρτες κλειστές. Η γυναίκα μου με αγαπούσε πολύ για να με βλέπει να υποφέρω κι έφυγε... μακριά. Το μόνο που ήθελα πλέον ήταν να πάω να τη βρω...

Γύρισε και μου χαμογέλασε... Τρόμαξα. Όχι, δεν είναι δυνατόν, δε θα μπορούσε να είναι. Πετάχτηκα μονομιάς απ' την καρέκλα και του έπιασα το χέρι. Ήταν πολύ γενναίος... μέχρι το τέλος. Με έσπρωξε δυνατά και πήδηξε απ' το παράθυρο. Δε θυμάμαι για πότε κατέβηκα τις σκάλες κι έφυγα τρέχοντας χωρίς να κοιτάξω στιγμή πίσω μου. Ήμουν μόνος μου. Παντού γύρω μου έβλεπα Αυτούς. Δε γινόταν να ξεφύγω. Σταμάτησα περιμένοντας την τελική αναμέτρηση. Θα πολεμούσα. Έβγαλα απ' την τσέπη μου το περιστροφο που κουβαλούσα συνεχώς μαζί μου εδώ και μισό χρόνο. Κανείς τους όμως δε φάνηκε να ασχολείται μαζί μου. Ο καθένας τους συνέχιζε το δρόμο του. Το βλέμμα μου έπεσε στα πρωτοσέλιδα των πρωινών εφημερίδων στο κοντινό περίπτερο: ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΕΑΡΟΥ ΑΠΟ ΓΝΩΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ. Κάτω απ' τον τίτλο αντίκρισα τη φωτογραφία μου!!! Κι αμέσως μετά το χέρι ενός αστυνομικού να υψώνεται προς το μέρος μου κρατώντας το όπλο του. Ενστικτωδώς σήκωσα το χέρι μου και πυροβόλησα. Λίγο πριν χάσουν τα πόδια μου τη δύναμη να με κρατούν όρθιο, μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη στα μάτια του... να σβήνει!

(Νοέμβριος 2000)